

AVATÓ

KOPECZKY CSABA

A FIÚ NÉGY NAPJA

Örült, hogy egyedül van. Magán kívül nem ismert senkit, akivel beszélgetni tudott volna. Arra gondolt, milyen jó volna elmenni oda, ahova a madarak szállnak, meghalni...

Érezte magában a tengert. A víz nekicsapódott arcának, a fény összetört a zuhogó cseppeken, s a sugárszilánkok egyenként fúródtak pupillájába.

A madarak fenn lebegtek az ég felett... Majd az egyik összecsuksa szárnyát. Érezte a levegő érintésének érces erotikáját. Zuhanás csábító forgataga... Vágyta madártestének becsapódását a homokos, bordás fővényre. Ez a pillanat a lét és a megsemmisülés határán, ez a pillanat átformálta a valóság egyértelmű nyugalmát a robbanó mozgásban.

Ott feküdt a parton. Madarak. Tollak, Vércsepp az albatrosz gótikus ívelésű nyakán...

Vége az első napnak.

A FIÚ ÉS A LÁNY

Hazafelé bandukoltak. Nedves, ködös éjszaka volt.

— Hány óra?

— Fél...

— Korán van még!

— Korán...

— Te, képzeld mi volt! Ismerted azt a fekete fiút? Tudod, olyan magas, van egy vörös húga, szóval azt mondta nekem, hogy te hülye vagy, s én, egy ilyen jó csaj, jobbat érdelek nálad. Hát én megmondtam neki, hogy én téged...

— Szevasz.
— Hova mész?
— Aludni . . .
— De hiszen azt mondtad, korán van.
— Neked igazán KORÁN van.
— Na jó, ne legyél olyan mufurc. Mikor látlak?
— Unalmas vagy, cicám. Mondhatnám: unalmasak vagytok ti, cicák.

— Mi van veled? Nem értem . . .

— Nem érted . . . Igen, nem érted, miért jó, ha éjszaka a szél bele-
túr a hajadba, s a fények vimnyogva menekülnek előled s a dübörgő
sebesség elől. Nem érted, miért jó a hóesés. Nem érted, mi a végtelen,
s mi vagy te. Nem érted, mi a lüktetés, mi a fetregő öntudat tánca.
Nem érted, miért jó fuldokolva röhögni. Nem érted, honnan jön a nap.
Nem érted . . . s nem is érdekel. Nem értitek, s nem is érdekel benne-
teket. Elveszték a hétköznapi körömlakkos, pletykaszagú kódében.
Cincogó szürkeegerek öntudatos falkája. Frigidaire-életcél, rózsaszín,
vizenyős nyavalygás, feltörő cérnaszálérzelmek.

Fásultan, fáradtan beszélt.

A lány maga elé nézett.

A fiú az éjszaka vízfényeit figyelte.

— Látom, ezt sem érted. Jobb, ha megyünk. Te is. Én is.

— De én téged . . .

— Ccc . . . No ne butáskodj . . . Látod, a sors olyan, mint ez az
ákom-bákom az aszfalton. Szeszélyes, kacskaringós. A vonalak hol össze-
találkoznak, hol elválnak. Jön az egyenes, megérinti pontszemedet, s
elszáguld. Te itt maradsz. Ti mindig itt maradtok . . . Senki sem foghat
meg közületek. Senki . . . Egy pillanatra részévé váltál egy végtelennek,
amelyet valóságának hívnak . . .

A fiú elment. Megeredt az eső.

A betonra, a firka mellé egy gyerekkéz ezt írta:

MIT NÉZEL, TE HÜLYE?!

Az esőcseppek feloldották a kék neonfényt.

Hajnalodott . . .

Vége a második napnak.

AZ ÖREGEK

— Szervusz, kisleány. Hogy vagy? Mi volt az iskolában?

— —

— Ugye, ki volt az a kis barna tegnap?!

— —

— Kisleány, megnyiratkozhatnál!

Az öregek szemében huhogó majomszeretet s »nevelő« tekintély gubbasztott. Szegények...

— Ne igyál sokat, kisfiam, társaságban. Jó?

— —

— Tegnap későn jöttél haza. Hallod?

— Igen, nektek KÉSŐN, nagyon későn...

Becsukta maga mögött az ajtót.

A szoba üres volt. A tárgyak értelmetlensége kiürítette.

— Családi fészek. Megfolyt puha lanyhatagával.

Belenézett a tükörbe, de nem látott senkit.

Esteledett.

Langyos félhomály. A kályha duruzsol. Mosolygó, jóságos falak. Áldott nyugalom. Csöpp... Csöpp...

Acél magzatburok.

Vége a harmadik napnak.

A FIÚ ÉS A SRÁCOK

Ültek a régi helyen. Mindannyian... A srácok.

Megfásultak a régi fények... Meghalt a tiszta nevetés... Az eszmék közhellyé züllöttek...

Nézték egymást, s nem tudták szégyelni magukat.

Egyedül álltak...

Eltörtek a tollak. Az ecset kikopott. A vászonról levedlettek a színek, s te másztál fel rá.

A tiszta papírt sároztad, tapostad te, az idő és a megszokás.

Szemük, melyben az élet élt, agyvelőcsápok, simák, sárgások, kocsonyások, a »végtelened« értelmetlen kocsánnyá aszalódott.

A gondolatok elrohadnak.

Búcsúznak.

Szevasztok.

Vége a negyedik napnak.

Ember lettem... és halott.